Vonnisnummer / Griffienummer /
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak **3 april 2026**
Naam van de beklaagde(n) [redacted]
Systeemnummer parket **20BC84843** Rolnummer **23N003625** Notitienummer parket **BR37.99.1062/2020**

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel

Kamer 25N

Vonnis

Op tegenspraak

Aangeboden op
Niet te registreren Ref. griffie : / OM ; M. Coene

In de zaak van het openbaar ministerie (parket Brussel) en

Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen
met maatschappelijke zetel gevestigd te 1060 Sint-Gillis, Victor Hortaplein 40, KBO 0873.091.753

burgerlijke partij, vertegenwoordigd door meester Frédéric Thiebaut, advocaat te Mechelen en meester Leen Van Loo, advocaat te Mechelen

tegen:

[redacted]
met zetel te [redacted],

beklaagde, vertegenwoordigd door meester Alexandre Hublet, advocaat te Brussel en meester Elien Claeys, advocaat te Brussel.

TENLASTELEGGING

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

niet-consensuele verspreiding van seksueel getinte inhoud
visuele of geluidsinhoud van een ontblote persoon of een persoon die een expliciete seksuele daad stelde, te hebben getoond, toegankelijk te hebben gemaakt of te hebben verspreid zonder diens toestemming of buiten diens medeweten, ook al had die persoon ingestemd met het maken ervan (art. 417/9 Sw.);

te Brussel en bij samenhang elders in het Rijk tussen 2 november 2020 en 24 februari 2021, meermaals, op niet nader bepaalde data

namelijk door [redacted] "@[redacted]", via dewelke een onzedelijke video werd verspreid, niet onmiddellijk op verzoek van het Instituut voor de gelijkheid van vrouwen en mannen te hebben offline gehaald;

door [redacted]

I. PROCEDURE

1.

De zaak werd verwezen door de raadkamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel bij beschikking van 28 maart 2025.

Op de openbare zitting van deze rechtbank van 12 september 2025 werden met instemming van alle aanwezige partijen conclusietermijnen bepaald.

De zaak werd ten gronde behandeld op de openbare zitting van 20 februari 2026 en werd aansluitend in beraad genomen.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde het openbaar ministerie en de aanwezige partijen.

De bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden nageleefd.

II. RELEVANTE FEITEN EN ONDERZOEKSDADEN

2.

Op 4 december 2020 legt het Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen (verder: "het IGVM") voor de onderzoeksrechter te Brussel klacht met burgerlijke partijstelling neer tegen [redacted], op dat ogenblik gekend als [redacted]) wegens "het niet consensueel toegankelijk maken van naaktbeelden" op basis van de destijds geldende artikelen 371/1 en 371/2 van het Strafwetboek.

In deze klacht met burgerlijke partijstelling zet het IGVM bij monde van haar raadslieden [redacted] en [redacted] uiteen dat zij in het najaar van 2019 door een Belgisch slachtoffer werd geïnformeerd over het feit dat er naaktbeelden van haar circuleerden op het internet, zonder dat zij toestemming had gegeven voor het maken of verspreiden van deze beelden. De verspreide beelden zouden deel uitmaken van een langer expliciet filmpje, waarop te zien zou zijn hoe het slachtoffer in een donkere ruimte anaal wordt verkracht door haar Belgische ex-vriend. De beelden zouden ook het voorwerp uitmaken van een gerechtelijk onderzoek naar verkrachting en niet-consuele verspreiding van naakt- en seksbeelden door de ex-vriend.

Volgens de klacht werden de beelden nadien door meerdere personen op sociale media gretig gedeeld en verwerkt in nieuwe fragmenten, zonder dat het slachtoffer hiervoor toestemming gaf. Sinds enkele maanden voor het indienen van de klacht zouden de beelden verwerkt zijn in een filmpje dat inspeelt op een populair online draadje op sociale media waarbij een antwoord wordt getoond op de zin "*rozen zijn rood, wat rijmt er op snoepje…*". De beelden werden op verzoek van het IGVM al verwijderd van een aantal sociale mediakanalen, zoals Tiktok en YouTube. Eveneens werden de verwijzingen naar de filmpjes op haar verzoek verwijderd door zoekmachines, zoals Google.

Op het sociale mediakanaal [redacted] doken de beelden onder meer op via het account [redacted]. Nadat het slachtoffer en het IGVM op de hoogte werden gebracht van deze verspreiding, schreef het IGVM, via haar raadsman [redacted] voor een eerste keer aan op 3 november 2020 om hen op de hoogte te stellen dat het hier ging om naakt - en seksbeelden die zonder toestemming van het slachtoffer werden gemaakt en online geplaatst. Het IGVM verzocht [redacted] bij monde van haar raadsman om zo snel mogelijk tot verwijdering van de beelden over te gaan, met verwijzing naar het Belgische strafrechtelijke kader.

Het IGVM stelt hierbij de policy, zoals uitgeschreven door [redacted] te hebben gevolgd voor de verwijdering van NCII. Zij maakte hiervoor conform de [redacted]-policy een eigen [redacted]-account aan en vulde ook tweemaal het online formulier "*private information*" (vert. "private informatie") in dat specifiek dient voor het rapporteren van naaktbeelden. Daarbij maakte de raadsman van het IGVM zelfs haar mandaat over om in rechte op te treden in naam van zowel het Instituut als het slachtoffer, zodat de verdere identificatie van het slachtoffer waarop [redacted] aandrong volgens het IGVM niet aan de orde zou zijn. Hierop kwam een antwoord van [redacted] onder de vorm van automatisch gegenereerde emails maar een effectieve actie tot verwijdering van de beelden bleef uit.

Ook de navolgende e-mails van 25 november 2020 en 26 november 2020 bleven volgens het IGVM onbeantwoord. In deze e-mails schreef het IGVM, via haar raadsman [redacted] aan [redacted]

"(. ..) Daarom verzoeken wij u nogmaals vriendelijk om de [redacted] in kwestie te verwijderen.

Dit betreft een notice and takedown verzoek voor de niet-consensuele verspreiding van intieme beelden in het kader van de e-commerce richtlijn.

Het Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen is naar Belgisch recht de bevoegde instantie om namens slachtoffers op te treden voor de verwijdering van NCII content online.

Wij werden door een slachtoffer geïnformeerd over een upload enlof verspreiding van haar afbeeldingen. Het gaat over:

https://twitter.com/[redacted]/status/1279155771016650752?s=20

Volgens het Belgisch strafrecht (artikel 371/2 Wetboek van Strafrecht) is de niet-consensuele verspreiding een strafbaar feit, waarop een gevangenisstraat tot 5 jaar staat.

Als de beelden niet snel worden verwijderd, zullen we in overeenstemming met het nationale recht juridische stappen zetten (...)".

Op het ogenblik van het indienen van de klacht bij de onderzoeksrechter waren de beelden nog steeds online beschikbaar.

Het IGVM verwijst in haar klacht bij de onderzoeksrechter naar problemen die zich al in het verleden voordeden bij [redacted] waarbij er geen consequent beleid zou worden gevoerd inzake de verwijdering van seksueel getinte beelden en waarbij de beelden slechts na lange tijd en na een aantal herinneringen zouden worden verwijderd, waardoor de beelden snel verder worden verspreid of gedownload.

3.

Tijdens haar verhoor van 25 januari 2021 bevestigt Liesbet Stevens, in haar hoedanigheid van adjunct-directeur van het IGVM, de inhoud van de klacht met burgerlijke partijstelling ten aanzien van de diensten van de FGP te Brussel. Tijdens dit verhoor benadrukt zij bijkomend het verdienmodel van het sociale mediakanaal [redacted] het aanwakkeren van controverse waardoor er meer gebruikers zijn en bijgevolg meer data om door te verkopen, alsook adverteren op het medium aantrekkelijker wordt, wat resulteert in een economische winst. Een zeer lakse houding ten aanzien van onrechtmatige content op haar sociaal medium kadert volgens het IGVM binnen de marketingstrategie en het economisch model van [redacted] Bijgevolg is er volgens het IGVM voldaan aan de strafverzwaring, bestaande uit het economisch voordeel, voorzien in artikel 371/2 van het Strafwetboek.

4.

Op 26 januari 2021 kunnen de diensten van de FGP te Brussel het account "[redacted]" en het filmpje op [redacted] terugvinden. De beelden van het filmpje worden op een CD-rom geplaatst en er worden twee screenshots opgenomen in het PV nr. 002983/2021. Op één van deze beelden komt het slachtoffer duidelijk herkenbaar in beeld. De politiediensten kunnen vaststellen dat het filmpje dat, op 3 juli 2020 door het account "[redacted]" werd gepost, op datum van het PV 168 keer werd bekeken en 4 keer werd geliked.

De CD-rom met de beelden wordt in beslag genomen en neergelegd op de griffie van de overtuigingsstukken onder het nummer 2150384.

5.

Na 23 februari 2021 wordt, op vordering van de onderzoeksrechter in toepassing van artikel 39bis §6 van het Wetboek van Strafvordering, het account "[redacted]" en het desbetreffende filmpje door [redacted] van haar kanaal verwijderd.

6.

Op 12 augustus 2021 wordt Olivier Vanhulst, raadsman van [redacted] door de diensten van de FGP Brussel als getuige verhoord. De raadsman stelt evenwel tijdens dit verhoor niet inhoudelijk op de vragen van de politiediensten te kunnen antwoorden, de vragen aan zijn cliënte te zullen voorleggen en hierover nog te zullen berichten.

Op 25 oktober 2021 delen de raadslieden van [redacted] aan de politiediensten een schrijven van hun cliënte mee, waarin deze stelt:

- dat [redacted] vrijwillig heeft meegewerkt en onverwijld actie heeft ondernomen met betrekking tot het merendeel van de inhoud waartegen bezwaar was gemaakt, d. w.z. het account waartegen bezwaar werd gemaakt en/of de tweet.
- dat uit deze actie geenszins volgt dat [redacted] verplicht was het om alle door het IGVM gemelde inhoud te verwijderen. Meer bepaald moet [redacted] zoals bepaald in haar beleid inzake niet-consensuele naaktheid, hoewel bepaalde soorten *adult content* door iedereen kunnen worden gemeld, voor andere soorten inhoud (zoals de kwestieuze inhoud) rechtstreeks door de betrokkene(n) (of hun gemachtigde vertegenwoordiger) worden gecontacteerd. Deze eis moet ervoor zorgen dat [redacted] over voldoende informatie beschikt alvorens handhavingsmaatregelen te nemen.
- in dit verband blijkt uit de briefwisseling met het IGVM dat de reden waarom [redacted] in twee van de gevallen geen verdere actie heeft ondernomen, te wijten is aan het feit dat het IGVM de door [redacted] gevraagde aanvullende informatie niet heeft verstrekt.
- dat [redacted] niet verplicht was om de gemelde inhoud te verwijderen wordt bevestigd door het feit dat [redacted] ingevolge artikel X.II19 van het Wetboek van Economisch Recht immuniteit in haar hoedanigheid van hostingprovider geniet. Volgens deze bepaling kan [redacted] niet aansprakelijk worden gesteld, tenzij i) zij daadwerkelijk kennis heeft van onwettige inhoud op haar platform, en ii) het nalaat om die inhoud onverwijld te verwijderen. In dit geval was [redacted] gezien de beperkte informatie die het IGVM had overgemaakt en de weigering van het IGVM om de gevraagde aanvullende informatie te verstrekken, niet in staat om te bepalen of de gemelde inhoud artikel 371/1 van het Strafwetboek schond en of deze inhoud daadwerkelijk onwettig was. Zo toont de door het IGVM gemelde foto enkel het gezicht van een vrouw; het IGVM heeft [redacted] geen informatie verstrekt waaruit zou blijken dat deze foto deel uitmaakt van een niet-consensuele verspreiding van intieme beelden. [redacted] heeft daarom, volgens haar, terecht besloten geen actie te ondernemen.
- er werd door het IGVM geen rechterlijk bevel gevraagd in de zin van artikel 584, lid 5, 7° van het Gerechtelijk Wetboek om de beelden te laten verwijderen.

III. BEOORDELING – OP STRAFGEBIED

Voorafgaandelijk: wat betreft de bevoegdheid van de Belgische rechtbanken

7.

[redacted] betwist in haar conclusie en ter zitting de bevoegdheid van de Belgische rechtbanken, aangezien er geen bewijs zou zijn van een territoriale band tussen enig constitutief element van het vermeende misdrijf en het Belgische grondgebied. [redacted] zelf heeft haar statutaire zetel in Ierland en het strafdossier bevat geen informatie over de locatie van het account [redacted] of de identiteit van het individu dat deze account beheert. De plaats waar het slachtoffer met het misdrijf wordt geconfronteerd, is volgens [redacted] niet bepalend voor de bevoegdheid van de rechtbank.

8.

De Belgische rechtbanken zijn bevoegd om uitspraak te doen over een misdrijf waarvan een van de constitutieve bestanddelen in België is gelokaliseerd. Deze bevoegdheid wordt uitgebreid wanneer de in België en in het buitenland gepleegde feiten een ondeelbaar geheel vormen (artikel 3 van het Strafwetboek).

De rechtbank stelt vast dat in dit geval het ontbreken van de toestemming tot verspreiding van de seksueel getinte beelden geuit wordt door een Belgisch slachtoffer, dat beroep doet op het IGVM om haar standpunt te vertolken, nadat zij er kennis van nam dat de beelden op Belgisch grondgebied werden verspreid.

[redacted] is als aanbieder van een sociaal mediakanaal in België territoriaal aanwezig. Door het aanbieden van haar diensten aan Belgische gebruikers op Belgisch grondgebied en hierbij haar economische activiteiten op Belgische gebruikers te richten, heeft Twitter zich onderworpen aan de Belgische strafwet (vglk. Cass, 1 december 2015, AR.P.13.2082.N).

Bijgevolg zijn de Belgische rechtbanken wel degelijk bevoegd om kennis te nemen van de voorliggende zaak.

Voorafgaandelijk: de onontvankelijkheid van de strafvordering wegens het ontbreken van bewijsmateriaal

9.

[redacted] verzoekt vervolgens in haar conclusie en ter zitting om de strafvordering onontvankelijk te verklaren, omdat de CD-rom waarop de bewuste verspreide beelden werden opgeslagen in de loop van de strafprocedure verloren is gegaan en dus niet langer deel uitmaakt van het strafdossier. [redacted] zou hierdoor de mogelijkheid ontnomen zijn om toegang te krijgen tot het materiële bewijsmateriaal, dit te onderzoeken en te betwisten, zodat haar rechten van verdediging zijn geschonden en haar het recht op een eerlijk proces wordt ontzegd.

10.

Om te beginnen moet worden vastgesteld dat het bijzonder betreurenswaardig is dat in een steeds sneller en verder digitaliserende wereld gerechtelijk bewijsmateriaal nog altijd op een CD-rom moet worden opgeslagen, waardoor het risico bestaat dat het verloren gaat.

Desalniettemin stelt de rechtbank vast dat [redacted] in dit geval als eerste over de digitale beelden kon beschikken, die via haar eigen kanaal werden gedeeld. [redacted] gaf in haar communicatie alsook in haar

conclusie en ter zitting meermaals te kennen de beelden te hebben onderzocht en er dus kennis van te hebben genomen, zelfs nog voordat de strafprocedure werd opgestart.

Na het verlies van de CD-rom, waar de beelden door de politiediensten op werden opgeslagen, voegde het IGVM een kopie van deze beelden aan het strafdossier toe. Deze beelden werden afgespeeld lopende de procedure voor de raadkamer en op geen enkel moment werd door [redacted] opgemerkt dat het hierbij niet om dezelfde beelden zou gaan die eerder via haar kanaal werden verspreid. De beelden die werden afgespeeld voor de raadkamer werden vervolgens ook -achter gesloten deuren- tijdens de debatten voor deze rechtbank getoond, zodat de rechtbank er kennis van kon nemen en de partijen hierover ter zitting op tegensprekelijke wijze in debat konden treden.

De rechtbank stelt vast dat de beelden die ter zitting voor de raadkamer en vervolgens voor deze rechtbank werden getoond, overeenkomen met de beschrijving en de screenshots van de beelden die onderdeel uitmaken van het PV 002983/2021 in het strafdossier, zodat het voor de rechtbank voldoende vaststaat dat deze beelden een correcte weergave zijn van het filmpje dat via [redacted] werd verspreid.

Nu [redacted] zowel voor de raadkamer als voor deze rechtbank kennis kon nemen van de bewuste beelden en hierover tegenspraak werd gevoerd, is er geen sprake van een schending van de rechten van verdediging van [redacted] of een schending van haar recht op een eerlijk proces.

Er is geen reden om de strafvordering onontvankelijk te verklaren.

1. DE SCHULD

11.

[redacted] dient zich volgens de eindvordering van het openbaar ministerie en de doorverwijzing door de raadkamer te verantwoorden wegens het niet-consensueel verspreiden van beelden met een seksueel getinte inhoud.

De kwalificatie van de feiten onder de enige tenlastelegging moet mede onderzocht worden in het licht van de wet van 21 maart 2022 houdende wijziging van het Strafwetboek met betrekking tot het seksueel strafrecht die in werking getreden is na de feiten op 1 juni 2022 (Wet 21 maart 2022, BS 30 maart 2022).

Als de wet tussen het tijdstip van de ten laste gelegde feiten en de dag van de uitspraak gewijzigd is, blijven de ten laste gelegde feiten steeds omschreven volgens de strafwet die van toepassing was op het tijdstip van de feiten. Een herkwalificatie van de feiten is dan niet aan de orde. De rechter moet in dat geval wel nagaan of de ten laste gelegde misdrijven ononderbroken strafbaar zijn gebleven. Bovendien moet de rechter als de straf, ten tijde van zijn beslissing bepaald, verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald, overeenkomstig artikel 2, tweede lid van het Strafwetboek de minst zware straf toepassen.

De feiten omschreven onder de tenlastelegging waren destijds strafbaar op basis van het inmiddels opgeheven artikel 371/1 van het Strafwetboek en worden vandaag nog steeds strafbaar gesteld in toepassing van artikel 417/9 van het Strafwetboek.

De bestraffing is minstens even zwaar als de straf die ten tijde van de feiten kon worden opgelegd in toepassing van het opgeheven artikelen 371/1 van het Strafwetboek, zodat er geen aanleiding is toepassing te maken van artikel 2, tweede lid van het Strafwetboek.

12

[redacted] betwist in haar conclusie en ter zitting haar schuld aan de haar ten laste gelegde feiten en verzoekt om de vrijspraak.

Ook het openbaar ministerie, dat voor de raadkamer al om de buitenvervolgingstelling van [redacted] verzocht, vordert ter zitting de vrijspraak.

13.

Artikel 371/1 van het Strafwetboek stelt strafbaar, degene die beelden of een beeld- of geluidsopname van een ontblote persoon of een persoon die een expliciete seksuele daad stelt, zonder diens toestemming of buiten diens medeweten toont, toegankelijk maakt of verspreidt, ook al heeft die persoon ingestemd met het maken ervan.

Inmiddels wordt het misdrijf onder het nieuwe artikel 417/9 van het Strafwetboek omschreven als "het tonen, toegankelijk maken of verspreiden van visuele of geluidsinhoud van een ontblote persoon of een persoon die een expliciete seksueel daad stelt zonder diens toestemming of buiten diens medeweten, ook al heeft die persoon ingestemd met het maken ervan.

Het ter beoordeling voorliggende misdrijf, de niet-consensuele verspreiding van seksueel getinte inhoud, omvat bijgevolg de volgende constitutieve elementen:

(1) het bestaan van beelden of geluidsopnames met een seksueel getinte inhoud
(2) het verspreiden onder derden van deze beelden
(3) het ontbreken van toestemming met het verspreiden van de beelden.

(1) <u>het bestaan van beelden met een seksueel getinte inhoud</u>

14.

Uit de omschrijving van het misdrijf, opgenomen in artikel 371/1 en naderhand in artikel 417/9 van het Strafwetboek, blijkt dat de wetgever niet alleen de niet-consensuele verspreiding van naaktbeelden viseert, maar ook de verspreiding zonder toestemming van beelden of geluidsfragmenten van een persoon die een expliciete seksuele daad stelt heeft willen tegengaan.

De beelden, zoals deze door de partijen en in het strafdossier zijn omschreven en ter zitting voor deze rechtbank zijn getoond, tonen -anders dan het openbaar ministerie voorhoudt - naar het oordeel van deze rechtbank zonder enige twijfel een (duidelijk herkenbare) vrouw tonen die een expliciete seksuele daad stelt. Dit blijkt zowel uit de gezichtsuitdrukkingen van de vrouw, uit de schokkende bewegingen van haar lichaam als uit het geluid dat te horen is bij het beeldfragment, waarin de vrouw op de beelden zegt "[redacted]".

Overigens blijkt dat deze beelden ook door het [redacted]-account "@[redacted]" binnen een seksueel getinte context werden verspreid. Het account formuleert de vraag "*Rozen zijn rood, wat rijmt er op snoepje*?"

Ten onrechte voert [redacted] in haar verweer meermaals aan dat zij niet op de hoogte was van de volledige context waarin deze beelden werden gefilmd. Volgens het IGVM zouden de beelden immers onderdeel zijn van een langere reeks beelden, waarin een verkrachting werd gefilmd, iets wat initieel niet aan [redacted] zou zijn meegedeeld. Echter, wanneer het duidelijk is dat beelden een seksueel getinte inhoud hebben, is het bij het niet-consensueel verspreiden ervan irrelevant of deze beelden werden genomen met wederzijdse toestemming dan wel zonder toestemming. Dit werd zo door de wetgever

verduidelijkt bij de omschrijving van het misdrijf, door de toevoeging "*ook al heeft die persoon ingestemd met het maken ervan*". Zelfs indien de desbetreffende beelden dus met wederzijdse toestemming zouden zijn gemaakt, kan er sprake zijn van een misdrijf wanneer de beelden zonder toestemming van een van de betrokken partijen onder derden worden verspreid.

(2) en (3) <u>het verspreiden van de beelden onder derden en het ontbreken van toestemming bij het verspreiden van de beelden</u>

15.

Het staat vast dat [redacted] via haar kanaal aan de gebruikers van het platform de mogelijkheid heeft geboden om de voorliggende beelden met seksueel getinte inhoud te verspreiden.

Terecht verwijst [redacted] in haar conclusie en pleidooi naar haar positie als "tussenhandeldienst" of "hostingdienst" bij het hosten van mogelijk onwettige inhoud door derden. Zij wijst er op dat de Richtlijn inzake elektronische handel van 8 juli 2000, inmiddels hervormd door de Digitaledienstenverordening van 19 oktober 2022, aanbieders van tussenhandeldiensten vrijwaart van de aansprakelijkheid voor onwettige inhoud die op hun diensten wordt geplaatst.

Aanbieders van hostingdiensten zijn volgens de toepasselijke Europese wetgeving niet aansprakelijk voor informatie die op verzoek van een afnemer van de dienst wordt opgeslagen, op voorwaarde dat:

(a) de dienstverlener niet daadwerkelijk kennis heeft van de onwettige activiteit of informatie of wat een schadevergoedingsvordering betreft, geen kennis heeft van feiten of omstandigheden waaruit het onwettelijk kader van de activiteit of informatie blijkt; of

(b) de dienstverlener, van zodra hij van het bovenbedoelde daadwerkelijk kennis heeft, prompt handelt om de informatie te verwijderen of de toegang ertoe onmogelijk te maken.

De vraag stelt zich dus of en wanneer [redacted] daadwerkelijk kennis heeft gekregen van het feit dat er via haar platform beelden werden verspreid met een seksueel getinte inhoud en dit zonder de toestemming van één van de betrokken partijen en of zij vervolgens prompt heeft gehandeld om de toegang tot deze beelden onmogelijk te maken.

16.

[redacted] werd per melding van 3 november 2020 door het IGVM in kennis gesteld van het feit dat er seksueel getinte beelden zonder toestemming via haar medium werden verspreid. Via een Takedown Notice meldde het IGVM, bij monde van haar raadsman [redacted] dat de inhoud van het bericht "[redacted]" dat door het account @[redacted] werd verspreid, *"deel uitmaakt van een niet-consensuele verspreiding van intieme beelden (wraakporno) en het gevolg is van een seksuele inbreuk*". In dit bericht wordt verwezen naar de toepassing van artikel 371/2 van het Strafwetboek. Deze informatie werd meegedeeld via de meldingsprocedure voor de inbreuk op het auteursrecht. Op dit bericht volgde slechts een automatische ontvangstbevestiging van [redacted]

Nog diezelfde dag, op 3 november 2020, richtte de raadsman van het IGVM, [redacted] ook een begeleidende e-mail aan [redacted] via het mailadres "[redacted]" met dezelfde mededeling dat via haar kanaal zonder toestemming intieme beelden (wraakporno) als gevolg van seksueel misbruik werden verspreid.

Naderhand op 25 november 2020 werd deze informatie door het IGVM nog tweemaal overgemaakt door een eigen [redacted]-account aan te maken en het online formulier “private information” in te vullen, dat volgens het beleid van [redacted] specifiek dient voor het rapporteren van naaktbeelden.

Op 25 november 2020 meldde het mailaccount [redacted] hierop tweemaal via een automatisch e-mailbericht dat zij de informatie in verband met de beelden die zonder toestemming werden verspreid ontvangen had, maar werd verzocht om hetzij het bewijs dat de raadsman van het IGVM voor het slachtoffer mocht optreden, dan wel om het bewijs van een identiteitsdocument van het slachtoffer over te maken.

Het IGVM verwijst in de voorliggende procedure naar een ondertekende volmacht van 30 januari 2020, waarin het slachtoffer bevestigt dat advocate [redacted] voor haar kan optreden “met betrekking tot niet-consensuele seksuele activiteiten en de verspreiding van de beelden van het misbruik” en waarin eveneens nog wordt bevestigd dat “[redacted] ook handelt in de hoedanigheid van advocaat van het Instituut voor de gelijkheid van vrouwen en mannen, dat ons vertegenwoordigt en namens ons kan optreden bij niet-consensuele seksuele activiteiten en de verspreiding van de beelden van het misbruik”.

Per mails van 25 november 2020 uitgaande van de raadsman, [redacted] gericht aan [redacted] werd nog tweemaal aan [redacted] meegedeeld dat zij optreden als advocaat voor het IGVM, waarin wordt verwezen naar de volmacht die werd overgemaakt en waarin nogmaals wordt verzocht om de tweet te verwijderen met de informatie dat het gaat om een "notice and takedown"-verzoek voor de niet-consensuele verspreiding van intieme beelden in het licht van de e-commerce-richtlijn” en waarbij verwezen wordt naar de bevoegdheid van het IGVM “als aangewezen instantie naar Belgisch recht om in naam van de slachtoffers te verzoeken tot verwijdering van NCII online in te dienen”.

Op 26 november 2020 werd door het mailaccount [redacted] gemeld dat de zaak als “gesloten” wordt beschouwd, omdat zij niet over een kopie van het identiteitsbewijs van het slachtoffer of de gevolmachtigde melder beschikten.

17.

Het mag duidelijk zijn dat door de raadsman van het IGVM in de periode tussen 3 november 2020 en 26 november 2020 meermaals aan [redacted] werd meegedeeld, zowel in het kader van een melding met betrekking tot inbreuken op het auteursrecht als per e-mail aan het account “[redacted]” alsook in het kader van een melding via het online formulier “private information” en per e-mail aan het account “[redacted]” dat er door het account @[redacted] zonder toestemming seksueel getinte beelden werden verspreid.

Dit werd letterlijk zo geformuleerd in de melding van 3 november 2020 en in het e-mailbericht van 3 november 2020:

> “*Furthermore, the content is part of a non-consensual distribution of intimate images (revenge porn) and is the consequence of sexual violation. Under Belgian criminal law (article 371/2 Criminal Code) the non-consensuel distribution is a criminal offence, sanctionable with a prison sentence up to 5 years*.”
>
> Vertaling

"*Bovendien maakt de inhoud deel uit van een niet-consensuele verspreiding van intieme beelden (wraakporno) en is deze het gevolg van een seksuele inbreuk. Volgens het Belgische strafrecht (artikel 371/2 van het Strafwetboek) is de verspreiding zonder toestemming een strafbaar feit, dat kan worden bestraft met een gevangenisstraf tot 5 jaar*".

Gelet op de duidelijk seksueel getinte inhoud en context waarin deze beelden werden verspreid, zoals hoger omschreven, en de mededeling door de raadsman van het IGVM dat de beelden zonder toestemming werden verspreid, valt het niet in te zien welke bijkomende informatie of context [redacted] nog nodig had om te besluiten dat de seksuele beelden zonder toestemming werden verspreid en om deze beelden bijgevolg van haar platform te verwijderen.

[redacted] stelt in haar conclusie dat de tweet zelf niet aangeeft dat het in feite een fragment is uit een langere, expliciete video waarin het slachtoffer werd verkracht, wat een bredere context is die volgens [redacted] van cruciaal belang is omdat deze de tweet in een heel ander daglicht zou stellen.

Hoger werd er echter al op gewezen dat de context waarin de beelden werden gemaakt volgens de Belgische wetgever hoegenaamd niet van belang is: zelfs indien de seksueel getinte beelden met toestemming van het slachtoffer werden gemaakt (en deze dus niet zouden kaderen in de context van een verkrachting) dan nog mogen deze beelden zonder de toestemming van de partijen niet met derden worden gedeeld.

De kennisgeving aan [redacted] was naar het oordeel van deze rechtbank dan ook voldoende nauwkeurig en volledig om [redacted] toe te laten de inhoud van de beelden te beoordelen en hiernaar te handelen.

18.

[redacted] verwijst in haar conclusie en ter zitting verder naar het feit dat de kennisgeving gebeurde door het IGVM, zonder dat hierbij de identiteit van het slachtoffer werd bekend gemaakt en zonder informatie te verschaffen over het feit dat de raadsman van het IGVM kon optreden als vertegenwoordiger van het IGVM en van het slachtoffer. [redacted] stelt dat zij daarom de identiteit en de bevoegdheid van de persoon die de kennisgeving indiende niet kon beoordelen.

[redacted] verwijst hierbij naar de redelijke identificatievereisten die zijn vastgelegd in haar beleid, zonder dewelke de illegale inhoud van de '[redacted] en de vraag tot verwijdering ervan volgens haar niet kan worden gecontroleerd en de vrijheid van meningsuiting niet kan worden gegarandeerd.

19.

De rechtbank stelt vast dat de meldingen in de periode tussen 3 november 2020 en 26 november 2020 werden ingediend door meester [redacted] in haar hoedanigheid van raadsman van het IGVM.

Het IGVM zelf werd bij wet van 16 december 2002 opgericht met als taak toe te zien op de naleving van de gelijkheid van vrouwen en mannen, elke vorm van discriminatie en ongelijkheid op basis van een door de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van discriminatie tussen vrouwen en mannen beschermd criterium te bestrijden en de instrumenten en strategieën die gestoeld zijn op een geïntegreerde aanpak van de genderdimensie uit te werken (artikel 3 van de Wet van 16 december 2002 houdende oprichting van het Instituut voor de gelijkheid van vrouwen en mannen , verder: de Oprichtingswet).

Het IGVM is bevoegd om in rechte op te treden in de rechtsgeschillen die verband houden met haar wettelijke opdracht. Wanneer het slachtoffer een geïdentificeerd natuurlijk persoon of rechtspersoon

is, is een vordering namens dit slachtoffer enkel ontvankelijk met diens instemming. Voor een vordering van het Instituut in eigen naam is geen instemming van een geïdentificeerd slachtoffer vereist. (art. 4, 6° van de Oprichtingswet)

Op het ogenblik van de feiten had het IGVM de uitdrukkelijke bevoegdheid om in rechte op te treden voor elk misdrijf bedoeld in de artikelen 371/1 en 371/2 van het Strafwetboek, met toestemming van het slachtoffer of van zijn rechtsopvolgers (ex-art. 4, 6° /1 van de Oprichtingswet).

Deze bevoegdheid werd expliciet toevertrouwd aan het IGVM bij wet van 4 mei 2020 ter bestrijding van de niet-consensuele verspreiding van seksueel getinte beelden en opnames met de bedoeling slachtoffers bijkomend te beschermen tegen een snelle online verspreiding van "wraakporno" of de "verspreiding van seksueel expliciete beelden zonder de toestemming van wie op die beelden te zien is". De mogelijkheid werd geboden aan het IGVM om namens een slachtoffer in rechte op te treden, precies met de bedoeling om de drempel voor een slachtoffer om voor zichzelf op te komen zo laag mogelijk te houden en te voorkomen dat een slachtoffer, wiens integriteit al werd geschaad door het verspreiden van seksuele beelden, toe te laten om in de anonimiteit te blijven.

Deze uitdrukkelijke bepaling in artikel 4, 6°/1 van de Oprichtingswet werd opgeheven bij wet van 15 november 2022, met de bedoeling van de wetgever om het IGVM een meer algemene procesbevoegdheid in het kader van haar wettelijke taken toe te vertrouwen. Dit valt te lezen in de parlementaire voorbereiding: "*Artikel 4, 6° wordt aangepast om te verduidelijken dat de bevoegdheid van het Instituut om in rechte op te treden, onder meer, de geschillen omvat waartoe de toepassing van hoofdstuk Vbis van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk en andere wetten alsook de bepalingen vermeld in artikel 4, 6° en 4, 6°/1 van de Wet van 16 december 2002, aanleiding zouden kunnen geven, maar er niet toe beperkt is*." De bevoegdheid van het IGVM om in rechte op te treden voor elk misdrijf bedoeld in de artikelen 371/1 en 371/2 van het Strafwetboek bleef daarmee overeind, ook al werd dit niet langer expliciet benoemd in de wettelijke bepalingen.

Er kan, in tegenstelling tot wat [redacted] voorhoudt, dan ook geen discussie bestaan over de wettelijke taak van het IGVM om namens een slachtoffer in rechte op te treden bij een schending van artikel 371/1 van het Strafwetboek.

De vermelding van het IGVM dat zij in het kader van haar wettelijke taak optrad namens het slachtoffer in het kader van de verspreiding van seksuele beelden zonder toestemming had dan ook moeten volstaan om [redacted] te alarmeren en de verdere verspreiding van de beelden tegen te gaan.

20.

Meester [redacted] meldde zich bij [redacted] in haar hoedanigheid van raadsman van het IGVM. Dit mandaat wordt door [redacted] in twijfel getrokken, aangezien het mandaat volgens [redacted] niet kan worden vermoed en uit de voorliggende volmacht volgens [redacted] blijkt dat het mandaat door het slachtoffer enkel is toevertrouwd aan meester [redacted] en niet aan haar kantoorgenote, meester [redacted]

Overeenkomstig artikel 440, lid 2 van het Gerechtelijk Wetboek verschijnt een advocaat als een gevolmachtigde van een partij, zonder dat hij van enige volmacht moet doen blijken, behalve wanneer de wet een bijzondere lastgeving vereist. Dit "mandaat ad litem" dat aan een advocaat toekomt, is evenwel beperkt tot het stellen van proceshandelingen voor de hoven en rechtbanken. Voor het optreden buiten een gerechtelijke procedure om moet de advocaat op verzoek wel een duidelijke volmacht kunnen voorleggen.

In dit geval verwijst meester [redacted] naar de volmacht die op 30 januari 2020 door het slachtoffer werd toegekend aan haar kantoorgenote, meester [redacted] Ook door het IGVM werd een volmacht toevertrouwd aan meester [redacted] Hoewel een contract tussen een advocaat en een cliënt een overeenkomst *intuitu personae* is, kan worden aangenomen dat deze overeenkomst niet alleen de bevoegdheid om op te treden toekent aan de dominus litis zelf, maar ook aan de door de dominus litis aangestelde medewerkers van het hetzelfde advocatenkantoor.

Overigens wordt het mandaat van meester [redacted] niet in twijfel getrokken door het IGVM, noch door het slachtoffer zelf. De klacht werd immers door het IGVM bevestigd tijdens het verhoor van haar afgevaardigde, Liesbet Stevens, door de politiediensten.

Meester [redacted] beschikte bijgevolg wel degelijk over het noodzakelijke mandaat om zowel namens het IGVM als namens het slachtoffer [redacted] in kennis te stellen van het ontbreken van de noodzakelijke toestemming om de seksueel getinte beelden te verspreiden.

[redacted] had op het ogenblik van de kennisgeving overigens geen enkele gegronde reden om het mandaat van meester [redacted] in twijfel te trekken, nu uit de voorliggende elementen blijkt dat hetzelfde mandaat wel kon dienen om de bewuste beelden die door andere accounts werden verspreid te blokkeren.

21.

Uit het voorgaande blijkt dat [redacted] wel degelijk (meermaals) op duidelijke wijze in kennis werd gesteld door het IGVM over het feit dat er via haar sociale mediakanaal seksueel getinte beelden werden verspreid, zonder dat hiervoor toestemming werd verleend door het slachtoffer, dat overigens duidelijk herkenbaar in beeld kwam.

[redacted] beroept zich verder in haar conclusie en ter zitting op het feit dat hiervoor niet de juiste procedures, zoals voorgeschreven door haar beleid, werden gevolgd. Zo zou er aanvankelijk klacht zijn neergelegd volgens de procedure voor inbreuken inzake auteursrechten en pas naderhand op 25 november 2020 volgens de geëigende procedure inzake naaktheid zonder toestemming.

Het mag evenwel duidelijk zijn dat de interne, naar het beleid van [redacted] opgestelde richtlijnen voor het neerleggen van een klacht door een slachtoffer of haar gevolmachtigde er in geen geval toe mogen leiden dat er een beperking wordt opgelegd aan de rechten die een slachtoffer door de wetgever worden toegekend en die strafrechtelijk zijn beschermd. De interne procedures van een bedrijf als [redacted] mogen het een slachtoffer niet op enige manier moeilijker maken dan nodig om haar belangen te vrijwaren, in het bijzonder niet in een zodanig gevoelige context als een inbreuk op artikel (ex) 371/1 en 417/9 van het Strafwetboek.

Ongeacht de procedure die door het IGVM werd gehanteerd om de verspreiding van de beelden te melden, had [redacted] zodra zij van de melding van deze feiten door het IGVM kennisnam, het nodige moeten doen om de verdere verspreiding van de beelden tegen te houden.

Dit was naar het oordeel van de rechtbank al het geval bij de eerste kennisgeving door het IGVM op 3 november 2020, waarvan [redacted] bevestigde deze te hebben ontvangen en waarvan zij in conclusie schrijft dat deze door haar medewerkers “handmatig” werd beoordeeld en verwerkt.

Door na de kennisgeving de bevoegdheid van het IGVM om namens de slachtoffers op te treden te miskennen en te blijven aandringen op een nadere identificatie van het slachtoffer of haar gevolmachtigde, heeft [redacted] wel degelijk verzaakt aan haar wettelijke verplichting om prompt op te treden en heeft zij een platform geboden om beelden met een seksuele inhoud tegen de wil van het slachtoffer

(verder) te verspreiden. Hiermee heeft [redacted] haar noodzakelijke medewerking verleend bij het niet-consensueel verspreiden van seksueel getinte beelden.

22.

De feiten van de tenlastelegging zijn correct gekwalificeerd en zijn afdoende bewezen op basis van de objectieve elementen van het strafdossier.

De rechtbank bemerkt evenwel dat de verzwarende omstandigheid, die vervat lag in artikel 371/2 van het Strafwetboek, thans artikel 417/10 van het Strafwetboek, in de eindvordering van het openbaar ministerie en bij de doorverwijzing door de raadkamer niet is weerhouden.

Naar het oordeel van de rechtbank blijkt ook niet met de noodzakelijke zekerheid dat de weigering van [redacted] om in te gaan op het verzoek van het IGVM om het filmpje te verwijderen is ingegeven door kwaadwillig opzet of vanuit winstbejag, zodat het niet aan de orde is om de feiten op dit punt te herkwalificeren.

2. DE STRAFTOEMETING

23.

Bij het bepalen van de straf houdt de rechtbank rekening met de aard en de ernst van de feiten, de concrete omstandigheden waarin deze plaatsvonden, met het strafverleden van beklaagde en haar concrete situatie, zoals gekend.

De rechtbank beoogt met haar bestraffing uiting te geven aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van het begane misdrijf, het maatschappelijk evenwicht en de veroorzaakte schade te herstellen en de maatschappij te beschermen. De straf moet daarnaast beklaagde ertoe aanzetten in de toekomst geen dergelijke misdrijven meer te plegen.

24.

De rechtbank tilt zwaar aan de voorliggende feiten. Als hostingdienst bood [redacted] nu "[redacted]", de mogelijkheid om gedurende een lange periode seksuele beelden op grote schaal online te verspreiden tegen de wil van het slachtoffer in. Dergelijke feiten kunnen bij een slachtoffer aanzienlijke schade veroorzaken. Zodra deze beelden eenmaal op het internet circuleren, verliest het slachtoffer elke controle over de verdere verspreiding ervan. De gevolgen van zogenoemde online "wraakporno" zijn dan ook verstrekkend en kunnen een diepgaande impact hebben op het leven van het slachtoffer. Naast de gevoelens van schaamte en angst en de psychische schade die gepaard gaat met het wijd verspreiden van (herkenbare) seksuele beelden, lopen slachtoffers ook het risico op onder meer pesterijen en zelfs chantage, schade aan persoonlijke relaties en negatieve gevolgen voor hun professionele leven.

Het spreekt voor zich dat met het aanbieden van hostingdiensten een verantwoordelijkheid komt, die erin moet bestaan de belangen van potentiële slachtoffers maximaal te waarborgen en te beschermen. De belangen van slachtoffers van seksuele misdrijven moeten in elk geval voorrang krijgen op haar eigen beleid en doelstellingen. Op dit punt is [redacted] manifest in gebreke gebleven.

Een geldboete, zoals hierna bepaald, is dan ook een noodzakelijke sanctie om [redacted] duidelijk te maken dat zij naar de toekomst toe hiermee rekening dient te houden bij het uitvoeren van haar beleid.

Rekening houdend met het lange tijdsverloop sedert de feiten en met de concrete omstandigheden legt de rechtbank [redacted] de minimale geldboete op.

IV. BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

25.

Het IGVM heeft zich in eigen naam burgerlijke partij gesteld. Deze burgerlijke partijstelling is ontvankelijk.

Het IGVM vordert een vergoeding van 150,00 euro ter compensatie van de door haar gemaakte administratieve kosten. De rechtbank stelt evenwel vast dat de administratieve kosten, die door het IGVM overigens niet nader worden toegelicht, kaderen binnen het gebruikelijke takenpakket van haar organisatie. Er wordt niet verduidelijkt op welke manier de gevorderde administratieve kosten in rechtstreeks oorzakelijk verband staan met het bewezen verklaarde misdrijf.

Het IGVM vordert daarnaast een morele schadevergoeding, die zij begroot op een provisioneel bedrag van 1,00 euro. Gelet op het maatschappelijk doel van het IGVM staat de morele schade in haar hoofde vast en wordt het gevorderde bedrag toegekend.

[redacted] is daarnaast ook gehouden tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding aan het IGVM, die gelet op de vordering wordt begroot op het basisbedrag van 235,47 euro.

TOEGEPASTE WETTEN

De rechtbank houdt rekening met de volgende artikelen die de bestanddelen van de misdrijven en de strafmaat bepalen, en het taalgebruik in gerechtszaken regelen:

- 7, 38, 41bis, 66, (ex) 371/1, 417/9 van het Strafwetboek;
- 4 V.T.Sv.;
- 11, 12, 16, 31 tot 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

De rechtbank:

op tegenspraak ten aanzien van [redacted], **Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen**,

Op strafgebied

Verklaart de feiten van de enige tenlastelegging bewezen in hoofde van [redacted],

Veroordeelt [redacted] voor de bewezen feiten van de enige tenlastelegging tot:

- **een geldboete van 3.000 euro**, verhoogd met 70 opdeciemen en **gebracht op 24.000,00 euro**

Veroordeelt [redacted] tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 250,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 90 opdeciemen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 26,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 62,37 EUR
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 90,65 EUR

Op burgerlijk gebied

Verklaart de burgerlijke vordering van het Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen ontvankelijk en in de volgende mate gegrond:

Veroordeelt [redacted] tot betaling aan het Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen van **een provisioneel bedrag van 1 euro**, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke rentevoet vanaf 3 november 2020 tot de datum van dit vonnis en vervolgens met de gerechtelijke interesten aan de wettelijke rentevoet tot de datum van volledige betaling.

Veroordeelt [redacted] tot betaling aan het Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen van een rechtsplegingsvergoeding van 235,47 euro.

Wijst het Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen af van het anders of meer gevorderde.

Houdt de overige burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken in openbare zitting op 3 april 2026 door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, kamer 25N:
- L. Peeters, rechter
in aanwezigheid van het lid van het openbaar ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting, met bijstand van griffier K. De Roeck.

K. De Roeck L. Peeters